

કીંમત, દશ આના.

અમારાં લોકપ્રિય પુસ્તકો.

"ગુજરાતી" ગાયનમાળા
ભાગ ૧ થી ૫ દરેકના ૦-૬-૦
'ગુજરાતી' ગઝલસાગર ૦-૬-૦
હિન્દ-કીર્તન (સચીત્ર) ૦-૬-૦
લાલ દીવો (") ૦-૬-૦
સદગુરૂની શશીકળા " ૦-૬-૦
નરસીંહ મહેતાકૃત
પ્રભાત સંગ્રહ ૦-૬-૦
બ્રહ્માનંદ ભક્તિસુધા ૦-૬-૦
ચતુર સુંદર સ્ત્રીવિલાસ
અથવા
મનોહરસરળગરબાવળી ૦-૧૦-૦
સ્વરાજ્ય કીર્તન ૦-૨-૦
મનરંજનરસીકગાયન. ૦-૪-૦
લોકપ્રીય દલગીરી ગાયન સંગ્રહ
ભાગ ૧ લો ૦-૮-૦
જોહરે મહેફીલ યાને ગઝલો
કાદર કવ્વાલી ૦-૧૨-૦
અક્કલના ઓથમીર
અથવા ગામડીઆ ગમાર
ભાગ ૧ થી ૪—૦-૮-૦

કલીયુગની દ્રોપદી યાને
પંદર પતિએ પતિવ્રતા
૧૨૬૮૧
સતી—૦-૪-૦
રાંડેલીનું ભાગવત ૦-૨-૦
ગુરૂ કે ઘંટ ૦-૨-૦
અર્જુન ગીતા ૦-૨-૦
હનુમાન ચાલીસા ૦-૨-૦

નવલ કથાઓ.—
સુગુણ અને કુસુમ ૨-૦-૦
વિર દુર્ગાદાસ ૦-૫-૦
મધુસુદન ૧-૮-૦
સુરતીલાલ ૨-૦-૦
વીર-કથા ૦-૧-૦

—ગાયનો.—
ચમકતી વીજળી ૦-૨-૦
બોલતી મેના ૦-૨-૦
કાઠીયાવાડી કોયલ ૦-૨-૦
પાઝીશાનનું પોલકું ૦-૨-૦
ગુલાબનો ગજરો ૦-૨-૦

મળવાનું ઠેકાણું—'ગુજરાતી' સાહિત્ય મંદિર.
સલાબતપુરા—સુરત.

બાગે-માસુક

—:યાને:—

પરસ્તાને બંમ્બઈ

નાટકે-સતી મંજરી— —ગઝલ—

સુભદ્રા જન્નતમેં તેરા, શ્યામ બે આરામ રહા,
તડપા પરવાના તો કયા, શમાકા આરામ રહા,
મુજકો આના હી પડા, તેરી મદદકો બુલબુલ,
જબ તેરે વાસ્તે દાના, ન રહા દામ રહા.
મેં યેહી સમજા થા કે, કલજુગમેં કોઈ ભક્ત નહીં.
તેરી ભક્તિસે યે સમજા, કે મેરા નામ રહા

નાટકે—ચલતા પુર્જા—તર્જે-કવ્વાલી-

યુ ઝુલ્મ કર ન જાલિમ લુત્ફો કરમકે બદલે,
એક દીન તુઝે મિલેગે, જુલ્મો સીતમ કે બદલે,
ઇસ જુલ્મે ના રવાકી, આખર સજા મિલેગી,
દોજખકા ગાર હોગા, બાગે ઇરમકે બદલે,
ઇસ અયસે આરજીપર, ફુલા હુવા હય નાહક,
મીટ્ટીકી કબ્ર હોગી, જાહો હશમકે બદલે,
દૌલત ન સાથ દેગી, અજમત ન પાસ હોગી,
કીડે કફનમે હોગે, જાહો હશમકે બદલે.—

:ગઝલે-દાગ—તર્જે—કવ્વાલી.

તદબીરસે કીસમતકી બુરાઇ નહીં જાતી,
બીગડી હુઇ તકદીર, બનાઇ નહીં જાતી;
દીલ લેલે વોહ અબ જાન તલબ કરતે હય મુઝસે,
યેહ અયસી કડી હય, કે ઉઠાઇ નહીં જાતી;
મય પીતો સહી, તોબાભી હો જાયેગી ઝાહેદ,
કમબખ્ત કયામત, અભી આઇ નહી જાતી,
લીલ્લાહ! મેરે ઝખ્મપે, તકબીર તો પઢલો,
ઇતનીહીં ઝબાં તુમસે, હીલાઇ નહીં જાતી,
અય દાગ! કહાં હાલે દીલ, ઉસ દુશ્મને જાંસે,
નાદાન! તેરે દીલકી સફાઈ નહી જાતી,

ગઝલે—અકબર, તર્જે-કવ્વાલી,

તુમ્હારે હુસ્નકી જબ તક, બહાર બાકી હય,
જો ચાહો ઝુલ્મ કરલો, અખતીયાર બાકી હય,
ખુદાકે વાસ્તે સુરત, દિખાદે ઓ ઝાલીમ,
હમેંભી યાર તેરા, ઇન્તેઝાર બાકી હય,
કીયા જો વસ્લકા ઇનકાર, ખુલ ગયા હમકો,
તુમ્હારે દિલમેં અભી, તક ગુબાર બાકી હય,
યેહ ફસ્લ હય કે ચલો, બાગે મયકશી હો જાએ.
શરાબ શીશેમેં હય—ઓર, બહાર બાકી હય,
ખુદાકી ફઝલસે ઇતના, તો હો ગયા હાંસીલ,
કે ઉસકે દિલમેં અભી, તક ગુબાર બાકી હય,
તુમ્હારી આંખસે સાબિત હુવા હય યે અકબર,
શરાબે વસ્લકા, અબતક ખુમાર બાકી હય,

ગઝલે—જલીલ. તર્જે-કવ્વાલી,

દીલ જલે ઇશ્કસે ડરતે નહીં જલ, જાનેસે,
લઝ્ઝતે સોઝે જીગર, પુંછીયે પરવાનેસે,
ચશ્મે સાકીકા ઇશારા. હે યેહ પયમાનેસે,
દેખ હુશીયાર ન જાયે, કોઈ મયખાનેસે.
એક પતંગેકી અગર, જાન ગઇ જાને દો;
નામ તો શમાઅકા રોશન હુવા પરવાનેસે,
હુસ્ન દેખા જો બુતોંકા તો ખુદા યાદ આયા,
રાહ કાબેકી મીલી હે મુઝે બુતખાનેસે.
કોઇ મઆશુક જો બીગડે તો મના સકતે હે
દીલે બેતાબ બેહલતા નહિં બહેલાનેસે,
કદ્ર ઉસ્શાકકી માઆશુકસે પુછે કોઇ;
લબ લગાય હુવે હર શમાઅહે પરવાનેસે,
જીમેં આતા હે કે સાકીસે ઇજાજત લેકર;
દીલકો શીશેસે મલું આંખકો પયમાનેસે.
મસ્ત કરના હે તો ખુમ મુંહસે લગાદે સાકી;
તું પીલાયેગા મુઝે, કહાં તક પયમાનેસે.
પારસાઇકો ગોહોત કરતે હું ઇજીહાર "જલીલ"
ઝુમતે આજ ચલે આતે હું. મયખાનેસે.

ગઝલે—મેહબુબ—તર્જે—કવ્વાલી.

દીલ કીસીસેં ન લગાના, જાના જવાની પનમેં,
ક્યા દાગ દે ગયેરે, જાના જવાની પનમેં.
સુરત દીખાદે પીયારી. દિલકો હૈ બેકરારી.
કસે કરૂં ન જારી, જાના જવાની પનમેં,

નેનોંકે કર કટોરે, પાનીકી ઝીલ હેરે,
આંસુસે મોં ધુલાના, જાના જવાની પનમેં,
મીટટીકા કર બીછોના, ઇંટોકા કર શીરાના,
તનખાકમેં મીલાના, જાના જવાની પનમે,
મેહબુબ જાન જાના. મે હો ગયા દીવાંના,
શહેરોંકી ખાક છાના. જાના જવાની પનમેં.

ગઝલે—વિલાયત—બ્યાને—ઝાલીમ.

ફીર કર ઝરા નઝર કર **એ ચાર** જાને વાલે,
કતના નહો સીતમગર, **એ દીલ ચુરાને વાલે,**
કુછ નાઝ કુછ તગાફીલ કુછ શોક કુછ તગાફીલ,
સદકે તેરી અદા કે **એ મુંહ છુપાને વાલે.**
નાસેહ સુઆફ કીજે બસ યુ હી રેહને દીજે.
હમને હઝારો દેખે **બાતેં બનાને વાલે,**
દાના યહાં હોં નાદાં અકલો ખરીદ પરેશાં,
કરતે હે એસા જાદુ **યે દિલ લુભાને વાલે,**
ખામોશ અય **વિલાયત,** કરતા હે કયું શીકાયત,
કહતે હેં ઉસકો ઝાલીમ **સારે ઝમાને વાલે.**

નાટકે—વિર કેશરી— — તર્જ, કવ્વાલી —

જબ દીલ ન હો કાબુમેં તો, કયા મેરી ખતા હય, **યેહ શાને ખુદા હય,**
સચ હય જો મહોબ્બતમેં કીસીને કહા હય, આફત હય બલા હય,
આઝારે મહોબતસે, તો અલ્લાહી બચાએ, યેય ગમ ન દીખાએ,
યહ દર્દ વહિ હય, જીસકી નહી કોઈ દવા હય, **બેકાર દુઆ હય,**
શાંયદાકો લગે કોસને અંદાઝ, તો દેખો કુછ ગૈર તો કરો,
મરતા હય તો મરનેકે સીવા, કોન જીયા હય, આખરકો ફના હય

નાટકે-વીર-હમ્મીર—કવ્વાલી—

કભી હીંદુ મુસલમાંકા, રસમ ત્માવીમ જુદા હોગા,
મગર મહઝબકા કુચ્છ, ફરમા નહિ યકદમ જુદા હોગા.
કરે ભ્યાં હીંદુ **કાશીકા,** બીરાદર દીનકા **મક્કા,**
અગર **ગંગા જમુનાસે,** નહીં **ઝમ ઝમ** જુદા હોગા.
સ્વરગકી હિન્દુકી મન્નત, મુસલમાંકી બની **જન્નત,**
કહે **હિંદુ** નરક હય વહાં, નહિ **જહન્નમ** જુદા હોગા.
મુસલમાં હિંદુ જો સચ્ચે, સભી હય **હિંદકે** બચ્ચે,
રહમ દીલ **રામસેં** મિલ્મિલ, કભી ન **રહિમ** જુદા હોગા.
પ્રભુકા કોઇ લે પલ્લા, પુકારે મસ્જીદે **મૌલા,**
જુદાઇ. જીસમેં ઉસ્કુ. ખુદા માલુમ જુદા હોગા.
રસમકી યહ જુદાઇમેં, બના હય દોનુંકા જોડા,
કહે હરદમ કસમસેં હમ, ન દમમે દમ જુદા હોગા.

ગઝલે-નૈયર—ગઝલે—કવ્વાલી

ખુદાયા કયગી મુસીબતોમેં, યહે **તાજ** વાલે પડે હુએ હૈં,
કદમ કદમ પર હમારે ખાતીર, **સીતમકે ભાલે** ખડે હુએ હૈ.
હમારે **મહેમાં** જો આએ બનકર, તો જુલ્મ કરને લગે હમીંપર,
ગઝબ હૈ અપને મકાંકે બાહર, મકાન વાલે પડે હુએ હૈ,
સરોંપે દુશ્મન ખડે હુએ હૈ, **ગલોંપે ખંજર** ખીંચે હુએ હૈ,
દીલોંમે **નશતર** ચુવે હુએ હૈં, જીગરમેં **છાલે** પડે હુએ હૈ,
હજારોં બચ્ચોંસેં બાપ બીછડે, વોહ **તેગે** કાતીલસે હોકે ટુકડે,
સુહાગનો સે સુહાગ ઉજડે, મકામેં **તાલે** પડે હુએ હૈં,
હવા જમાને કી બીગડી **નૈયર,** તો જુલ્મ હોને લગે હમીંપર.
સુનાએં ફરયાદ કીસકો જાકર. જબાંમેં છાલે પડે હુએ હૈ.

નસીહતે—ગઝલ—બ્યાને—ચાહત.

ચાહતકા મજા જબ હૈ, શીકવાં ન લબપે આયે
એક જાન જાર તનમેં, બાકી રહે યા જાયે.
અય આહ ! અબ તોં તુજમેં ઇતના અસર હો પૈદા,
મય હું ખફા તો દિલબર, મીન્નત કરે મનાયે.
દીલદારકી તમન્ના, મુદ્દતસે દિલમેં હોગી,
દીલદાર મેરા યારબ ! સુરત મુઝે દિખાયે.
હો યાર ફીર બગલમેં, ગુલ ગસ્ત હો ચમનમેં;
મૌલા ! બહાર અયસી, દુનિયામેં જલ્દ આયે,
નારાજ ડાવરેસે, રહતે હો કયું બતાવો,
ગયરોંકે સાથ રેહકર, કયા ફાયદા ઉઠાયે.

ગઝલે-આઝાદ—તર્જે—કવ્વાલી.

દીખલા જમાલ અપના હુસ્નો જમાલ વાલે,
મહવે કમાલ કરદે અબ અય કમાલ વાલે,
બાંકી અદાયેં તેરી કરતી હય દીલકો ઝખમી,
કર શાદ વસલસે અબ **શીરીં** મકાન વાલે,
મુઝકો અસીર દામે ગેસુ બનાકે તુને,
બે ચેન કર રખ્ખા હય પેચીદા બાલ વાલે,
સુરત મે તેરી ખ્વાજા, હય **નુર મુસ્તફાકા.**
કહેતે હય યેહ કાલ વાલે, કહતે હય હાલ વાલે,
ઉસકા નહી હય દરજાં, હરગીજ નહીં વોહ ઇનસાં.
કહતે હય યેહ બેદમા સારે કમાલવાલે,
પીલે શરાબે ઉલ્ફત **આઝાદ** મસ્ત હો જા,
વર્ના હસદ કરેંગે સબ, પુરતુગાલ વાલે.

નાટકે—એમાં શું ?— ગઝલે-કવ્વાલી—

દીલ હય વહી જીસ દીલમેં; મહોબ્બત હો કીસીકી;
હય આંખ વહી જીસમેં, શરાફત હો કીસીકી;
ક્યું હાથ શમે વસ્લ, લગાને નહીં દેતે;
માશુક હો તુમ યા કે, **અમાનત** હો કીસીકી;
શમાકો દેખકર મયફીલસે, યું કહતા હય પરવાના;
જો ચાહે જલના **ઇશ્કમેં**, મુજ સાહી જલ જાના;
શમાકી એકરારી કો, કહાં પહોંચેગા પરવાના;
લરજના, થર થરાના, સર કટાના સાફ જલ જાના;
હોતા હય ઉન્હે રશ્ક તો, હો મેરી બલાસે;
જલ જાય અગર જલનેકી આદત હો કીસીકી.

ગઝલે-મહમુદ-તર્જે-કવ્વાલી—

ઉસ દીલે વહશીકી વહશતને, તો રૂસવા કર દિયા,
ખુદ તો **દીવાની** બના મુજકો, તમાશા કર દીયા,
વહાં અહદ બન-કર હુવા મુસાફી આંખોંમેં અયાં,
મીમ બન-કર ઝાંપને-વાલોંસે પરદા કર દીયા,
કુમ બે-ઇજ-નીલ્લાહ ઇસાકી દલીલે ઇજ્ઝ થી,
ફખ્ર હે ઠોકરને તેરા મુરદા ઝીંદા કર દિયા,
શાને ખાલીકને દીખાયે હો **કરીશ્મે ઇશ્કમેં,**
દર્દ દીલ મુજકો દિયા, તુમકો મસીહા કર દિયા,
થા અનલ-હક હક મગર, ગુસ્સા થા યું **મનસર** પર,
બનકે આશિક ક્યું તુ ઇફ્સાં રાઝ મેરા કર દિયા,
ક્યુ ફીદા **મહમુદકા** ઉસ-પર ન હો ઇમાનો દીન,
જીસકી નઝરે લુત્ફને બંદેકો મવલા કર દિયા.

નસીહતે—મીલાપન—ગઝલે—કવ્વાલી.

કહાં ફીરતા હે તુ બનમેં, અરે નાદાન પરદેશી,
બતા કયા હે તેરે મનમેં, અરે નાદાન પરદેશી,
ખુદાકી યાદ કર દીલમેં, મોહંમદકે કદમ પર ચલ;
લગા રેહ ઉનકે દામનમેં, અરે નાદાન પરદેશી.
ભરોંસા કયા હે જીનેકા, બસેરા લે મદીનેકા,
બગોલા બન હે તનમેં, અરે નાદાન પરદેશી.
દરે પાકે મોહંમદ પર લગા ધુની જમા આસન
મીલેગા ક્યા સીંગાશનમે અરે નાદાન પરદેશી.
બનારસસેં ઉઠા ડેરા ચલ અબ મીસકીં **મદીનેમે;**
ન ફંસ હીંદુ બીરહમનમેં, અરે નાદાન પરદેશી.

નાટકે-શ્રી સિદ્ધ સત્યેન્દ્ર-રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી—

હુઇ હય કીસ દીલોજાંશે. મુઝે ઉલ્ફત **મહંમદકી,**
કે તડપતા હે દીલ મેરા, મુઝે ફુરકત મહંમદકી.
મદીનેસે જો આતી હય, તો ઇતના પુછ લેતા હું,
સબા જલ્દી બતા કેસી, તબીયત હે મહંમદકી
ન હમ **જન્નતમેં** જાયેંગે, ન હમ દોજખમેં જાયેંગે,
ખડે દેખા કરેંગે **હશ્ર** મેં, સુરત મહંમદકી.
દરે જન્નત રીદવા જબકે, દરવાજે પેં રોકેગા,
તો હોગા હુકમ જાને દો, એ હય **હિમ્મત** મહંમદકી.
મીટાયા કુફ્ર દુનીયાંસે, બજાયા **દીનકા ડંકા.**
દીખાયા **નુરકા જલવા,** વો હય તાકત મહંમદકી.

કલામે—એદમ, તર્જે—ગઝલ,

લયલાકો તુને ઐયાર, મજનું બનાકે મારા.
કયસે શકીસ્તા દીલકો દરદર ફીરાકે મારા,
ફોડા હય પથ્થરોંસે સર કોહકનકા કીસને,
મનસુરસે અનલહક કીસને કહા કે મારા.
ઐ યાર તેરી કયા ને રંગીયાં બયાં હોં,
બુત બનકે આપ હમકો, કાફર બનાકે મારા.
ગર જાન ગઈ બલાસેં, અય દીલ નહી ગમ ઉસકા,
કર શુક્ર ઉસને અપના બન્દા બનાકે મારા.
સાબાપર રખા લીયા લે ગુન્નુમે લું ઉસને એદમ.
ઔર સુબહ હમકો રૂખસે, પરદા ઉઠાકે મારા

ગઝલે—યુસુફ— તર્જે-કવ્વાલી,

તડપા કે દીલ મેરા, નિગાહેં યાર રહે ગઈ
ચેહરીસી ચલકે આજ, યેહ તલવાર રહે ગઈ;
કયા હુસ્ન થાકે આંખસે દેખા હજાર બાર,
ફીરભી નજરકો, હસરતે દીદાર રહે ગઈ;
મહેફીલમેં ઉસકી રંગ જમા થા ન ઇશ્કકા,
તુજસે યે બાત દીદયે, ખુંબાર રહે ગઈ;
કટ કટ ગયે બુતે, કાતિલકી ચાલ પર,
ઐસા ચલા વોહ તેજ કે, તલવાર રહે ગઈ;
હુસ્નો જમાલકા ફકત, અફસાના રહે ગયા;
યુસુફ રહે ન ગરમી, યે બજાર રેહ ગઈ;

ગઝલે—કલુજાન. "ગઝલ"

લા ઝીમ યે નથા તુમકો, **દીલ લે કે દગા કરના,**
મહેરમ યે કીસમતકા, ફીર કયસે ગીલા કરના.
દીલબર કી ખુશી કરના, યા દીલકા કહા કરના,
મસ ફીકરમે બેઠા હુ, આખ્ર મુજે કયાદ કરના.
પહડતા હું તેરા **કલમા,** જપતા હું તેરી માલા,
અય હુસ્નકે પરમેશ્વર, હમ પરભી દયા કરના.
ગેરોંકો જામાનેમેં, સબ અપના બનાતે હેં,
યે આપહીકા **હે** સેવા, અપનેકો જુદા કરનાં.
દિલ મેને દિયા તુમકો—કયા ઇસિમે ખતા મેરી,
"યે દિલ હય યા આયના," ઇનસાફ યે જરા કરના.

ગઝલે—રમજાં "કવ્વાલી"—યે—રાહત જાન.

હુસ્ન તેરા અય સનમ, આખીર **ફના હો** જાયગા;
છોડકર અપનાં વતન, આખીર **અકેલા** જાયગા;
બાર બાર મત જાચનાંતું, માનલે મેરા કહા;
ચાંદની છુપજાયગી, **મયલા બદન હો જાયગા;**
ફુલકે ઠેલે કબ્ર પર મેરે, ન મારો અયસનમ;
ખાખ છન છનકે મેરા, **મયલાં કફન હોજાયગા;**
બાદ મરને કે મેરીપે, લાશ **મીલને દીનાહી;**
હડ હડીયાં મેરી ચબાનેકો, હુંમાં લે જાયગા;
દીલમેં આતા હૈ કે, દમમેં ફુંકુ **કોહકે** તુરકો;
યેખીયાલ આતા હે, **મુસા બે વતન હો જાયગા;**
ઇશ્ક તો જાહેર કીયા તુને **રમજાં** શોકસે,
ઇન બુતોમેં હુંઢનેસે કયા ખુદા મીલ જાયગા:

૧૧૬૯૦

ગઝલે–નીજામી. કવ્વાલી–યે–અલાબંદી,

બાંકી અદાને ઝાલીમ, કયા કયા **સિતમ** કીયે હય,
તરછી નિગાહને ગેગુલ, વખ્તે ઉલટા દીયે હય,
મજનું કો સુકાકે મારા, **લૈલી** કા દર ફિન્નાડા,
શાબાશ પરદ વાલે, કયા કયા સીતમ કીયે હય.
મનસુર દાર પાયા, સરમસાર સર કટાયા,
દેખો તુમારે **આશીક**, મરમર કે યું જીયે હય,
સેરી હુઇ ના અબતક. યે **ખનજરે સિતમગર,**
મુને જીગરકો પી પી કેસે સીતમ કીયે હય,
ચાહે પસદ કરલો, કોકા હય ગમ યજ દોકા
જાનો જીગર **નીજામી**, કદમોપે રખ ચુકે હય,

ગઝલે– છગનજાન. બડોદા, "ગઝલ–યે–કવ્વાલી

વોજો હમગે તુમમેં કરારથા, તુમ્હેં દયા હો કે નયાદહો.
વોહી યાની વાદા નીબાહકા તુમ્હેં યાદ હો કે નયાદહો.
વોજો લુત્ફ મુઝપેથે પેશતર, વોકરમકે થા મેરે હાલપર,
મુઝે સલે હે યાદ **જરા જરા** તુમ્હે યાદ હો કે નયાદહો.
વો નયે ગીલે વો શીકાયતે, વો મજે મજે કી હીકાયતે.
વોહર એક બાત પે રૂઠના, તુમ્હેં યાદ હો કે ન યાદ હો.
કભી હમમેં તુમમેં ભી **ચાહથી,** કભી હમમેં તુમમેં ભી **રાહથી,**
કભી હમભી તુમભી થે આશના, તુમ્હે યાદ હો કે ન યાદ હો.
વો બીગડના વસ્લકી રાતકા, વો મનાના કીસી બાતકા.
વો નહી નહીં કી હર એક અદા, તુમ્હે યાદ હો કે ન યાદ હો.
જીસે આપ કહેતે થે આશના, જીસે આપ કહેતે થે બેવફા,
મેં વોહી હું મોમીને **બાવફા,** તુમ્હેં યાદ હો કે ન યાદ હો.

ગઝલે-કુંવર, ગઝલે-કવ્વાલી.

આશી કે જાંબાજ ને જબ ઊં ઉંપર સર રખ દીયા
રહેમ ખાકર હાથ સે, કાતીલ ને **ખંજર** રખ દીયા.
ઔર દુની હો ગઇ, બીતાબીએ અય હમ નશીં,
દસ્ત રંગી હાય! કીસને મેરે દિલ પર રખ દિયા.
અર્શ એ **મેહેશર** મેં ભી કોઇ, પત્તાહ મિલતા નહીં.
ખાક કો મેરે કહા એ, બાદે સર સર રખદિયા,
હાથ ધો બેઠે ઉસીદિન, જીંનદગી સે **અય સનમ,**
આસ્તાને પર તુમારે, હમને જો સર રખ દીયા.
તિરછી નજરોંસે જો દેખ્તે, અપને કુસ્તકી તરફ,
ઊસ બુતે ઝાલિમ ને રગે જા મેં નશતર રખ દિયા.
રહમ કે પર્દેમેં ભી, સંગીન દિલી યેહ દેખીયે,-
ઊસને આશિકકી લહદ પર એ **ફત્થથર** રખ દિયા,
બાદ મેરે અય **"કુંવર"** શોક જફા જાતા રહા.
બસ કમરસે ખીચકર **કાતિલ ને ખંજર રખ દીયા,**

પરવીશે—ગઝલ-બ્યાને-ઇસ્ક.

હમીંસે પુછતે હો જાં-નીસાર કયસે હો,
જો એકરાર હો ઉસકો, કરાર કયસે હો,
શબાબો તીફલીને, હમકો દીયા હય સાફ જવાબ,
બીઝાંમેં આન ફસે, અબ બહાર કયસે હો,
ઇલાજ કરતે હો, નાહક તબીબો મેરા તુમ,
તપે જુદાઇકા અચ્છા બુખાર—કયસે હો.
જો માંગા દીલ કભી તુમને, તો દે દીયા હમને,
તુમ્હારી બાત હમેં. નાગવાર—કયસે હો.

ગઝલે-હુસેન-મીસ-જાનકીબાઇ, રાગ. ભેરવી—

ફના કૈસી, બકા કૈસી, જબ ઉસકે આસના ઠેહેરે. (૨)
કભીઉસ ઘરમેં જાનીકલે, કભી ઈસ ઘરમેં આ ઠેહેરે.
મોહંમદ મુસ્તફા ઔર હઝરતે, **યુસુફ** સેં કયાહે નીશબત (૨)
તો મતબુલે ઝુલેખાંયે, યે મહેબુબે ખુદા ઠેહેરે (૨)
ચાહરમ આસ્મા પર, રહે ગયે **હઝરતે ઈસા.** (૨)
મગર અરશે મુઅલ્લા પર, મોહમદ મુસ્તફા ઠેહેરે (૨)
ફના ફીલ્લાહ જબ હમહો ચૂકે, તો ફીર હમહી હમહે (૨)
કહીં બદે બને અપને, કહીં અપને ખુદા ઠેહરે. (૨)
ભલા કીસ તરાંહમ ગરદીશમે આયે, કીસ્તીયે ઉમ્મત-ભલા. (૨)
હુસેન ઇબને અલ્લીશા...જબકે કોઈના ખુદા ઠેહરે (૨)-ફના—

ગઝલે-ગૌહર, તર્જે—'કવ્વાલી'

ન તડપ ફીરાકે બુતમેં દીલે બેકરાર સોજા.
કે ગુજર ગઈ શબ આધી. નકર ઈન્તેજાર સોજા
ન તડપ ઝમીં પે **ઝાલીમ** તુઝે ગોદ મેં ઉઠાલું,
તુઝે **સીને સે** લગાલું. તુઝે કરલું **પ્યાર** સોજા,
વે નસીમ ઠંડી ઠંડી. યે હવા કે સરદ ઝોકે,
તુઝે દે રહી હે લહરી, મેરે **ગમ ગુસાર** સોજા,
વેહ તેરે સદાએ નાલે, મુજે મુત તમામ ન કરદે,
મેરે પરદા દાર **સોજા**, મેરે રાજદાર સોજા.
મુઝે દફન કર ચુકે જબ. તો લહદને યે **નીદાદી.**
મુઝે ઘર સમજ કે અપના, મેરે વાગ ગાર સોજા.
સબ વસ્લ ઊનકા સોના, મેં હજાર બાર ખુશ હું,

તુ અદાસે ઊનકા કહેના કે ખુદકી માર સોજા,
મુઝે ખું રૂલા રહા હે, તેરા દમ બદમ તડપના,
મેરા સાથ દેને વાલે મેરે ગમ ગુસાર સોજા,

ગઝલે. નશિહત— -તર્જ-કવ્વાલી-

અબ જાનેદો બસ જાનેદો, વોહ બેવફા જાતા રહા,
દર્દ સીનેસે કલેજા, ચીરકર જાતા રહા,
જીસકો છાતીસે લગા રખ્ખા થા, મંયને શૌક સે,
વોહ મેરે નાઝો કા પાલા, દીલરૂબા જાતા રહા,
તન દીયા ઔર મન દીયા, ઔર ધનભી સારા દે દીયા,
ફીરતો બાકી કયા રહા, વોહ દીલકો તરસાતા રહા,
તીરે નીગાહસે છેદકર, સીના જીગર જખ્મી કીયા,
અયસા સીતમ હમપે કીયા, દર દર વોહ ભટકાતા રહા,
ઉસ બેવફા માશુક ને, કયસા જલા રખા મુઝે,
જબ નજર પડને લગી, વોહ ખુદસે શરમાતા રહા,
તન મન તો સારા જલ ગયા, અબ કયા રહા ઇસ જાનમેં,
ધુની રમાકર ઇશ્ક કી, કફની કો રંગવાતા રહા,
ખુદ ખુદા બેજાર હૈ, જો કૌલ સે છુટા રહા,
ઇસ સાંસસે બેજાર હય, ટુટા તો ફીર જાતા રહા,
દર્દ દીલભી હૈ મુઝે મકસુદ ઔર જખ્મે જીગર,
સારી બાતેં તો રહી; વો દીલરૂબા જાતા રહા.

સરસ્વતિ જાન— તર્જ-ગઝલ-કવ્વાલી

અરે જાને વાલે, જરા આંચલ હટાં દેના;
તુઝે અપની જવાનીકી, કસમ સુરત દિખા દેના;

કીસીકા ઝાંખના ઔર, ઝાંખકર ચિલમન ગીરા દેના,
હમારા દેખના ઔર, દેખકર આંસુ બહા દેના,
કહેંગી સારી દુનિયા હાય! ઝાલિમ કયા તરિકા હય,
કે અપને ચાહને વાલેકો, જુઠા આસરા દેના!
ફના કે બાદભી લેને, ન દેગા ચયન યે ઝાલીમ,
યે દિલકે વાસ્તે છોટીસી, એક તુરબત બના દેના;
જો પૂછે તુજસે કાસિદ, મેરે દિલકી ખાના બરબાદી,
હથેલી પર ઝરાસી ખાક, રખના ઓર ઉડા દેના!

નાટકે—સતી મંજરી— —ગઝલ, કવ્વાલી—

કોઈ ફરીઆદ તો સુનલે, કીમી નીરદોષ અબલાકી,
દીયા બનવાસ ગુરબતને, દોહાઇ રામ રાજાકી,
જીગરમેં પડ ગયે સુરાખ, ગમસે હો ગઇ કાટાં,
બની હય બંસરી અબ દેહ, યે સારી કન્હૈયાકી,
ઓહમન હો ગયે બેરહમ, નહી હય છત્ર છત્રીકા,
મુસલમાનો તુમહી દોડો, મદદકો એક કન્યાકી.

નાટકે —કુલીન નાયકા— (રાગ ગઝલ)

નેહા લગાતે હય હમભી બાલાપનમે.
હોતે હય શયદા કઈ એક ગુલોકે ચમનમે.
બદ મસ્તીયાં દીખાકે તક્રાર કરતે હય,
આશક હમારે હમપે જાંનીસાર કરતે હય,
યે ખંજરે અબ્રુકા કબીવાર કરતે હય.
ઘાયલ હમારે નાજકે કઇ આહ ભરતે હય.
જબ આનાંહે સાંવરીઆ બલાને લેતે હય,
ફીર સીસક મચલકે હસી ખુશીસે પ્યાર દેતે હય.

નાટકે—રા'માંડળીક— **—તર્જે. કવ્વાલી—**

ખુને જીગરકો પીતે હંય, બસ ગમમેં તેરે યાર,
સહેરે ચમનમેં ફીરતે હંય, બસ ગમમેં તેરે યાર.
ઐયસી હવા ચલાઇ, **જમના** મોહે દીખાઇ.—બસ
મેં ચુપકે ચુપકે રોતી, હું **બસ ગમમેં** તેરે યાર,
હું ગમમેં તેરે રોતી, મુહ આંસુઓએ ધોતી,
વોહ કહાં ગયા મેરા મોતી, મેં મોતી બીના નહી સોતી—બસ

શેર { દીલ ઉસીકો દીજીએ જો દીલદાર યાર હો,—
{ કયા હીંદુ કયા મુસલમાન કદર દાન યાર હો.—

મેરી નઝર જો તુમસે લડગઇ મેં પલગમે નીચે પડ ગઇ,
વોહ કહા ગયા મેરા પ્યારા, મેં અગ્નિ જેસી જલ ગઇ,
બસ ગમમેં તેરે યાર.—ખુને જીગરકો.

તમામ શુદ.